

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 10429/17
Дана 15.03.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Милош Палигорић, адвокат из Београда, Крунска бр. 41/17, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења 08 број 112-01-1/265-2017 од 05.06.2017. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.03.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца изјављен против решења Управе царина, број ... од 22.05.2017. године. Тим решењем, тужилац – царински службеник Управе царина, Царинарнице Београд, распоређен на радно место за преглед робе – виши цариник, у звању царински прегледач, у ЦИ Железничка станица Београд, а привремено распоређен на радно место за преглед робе – виши цариник, у звању царински прегледач, у Одсеку за послове царинења у ЦИ Складишта, привремено се удаљује са рада, почев од 23.05.2017. године, с тим да привременост удаљења са рада траје до окончања кривичног поступка, који је покренут доношењем решења о одређивању притвора Трећег основног суда у Београду Кпп. Д.бр. 52/17 од 24.04.2017. године, као и да тужиоцу припада накнада зараде у висини једне трећине месечне плате коју је остварио за месец пре привременог удаљења, те је констатовано да приговор против тог решења не задржава његово извршење.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду, дана 07.07.2017. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења туженог органа због повреде правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права, сматрајући погрешним закључак туженог органа, да је вођење кривичног поступка против тужиоца разлог за привремено удљење истог са рада. Позивајући се на одредбу члана 7. став 1. тачка 4. Законика о кривичном поступку, истиче да би се против тужиоца евентуално, уколико би Треће основно јавно тужилаштво у Београду против њега поднело оптужни предлог, могао водити скраћени поступак, а да се кривични поступак у конкретном случају не покреће доношењем решења о одређивању притвора, како то погрешно тужени закључује, већ одређивањем главног претреса у скраћеном поступку. Према мишљењу тужиоца, како против њега није поднет ни оптужни предлог, нити је одређен главни претрес, то је јасно да није био испуњен основни законски услов за његово привремено удаљење са рада, јер против тужиоца није покренут кривични поступак, већ је Треће основно јавно тужилаштво у Београду у предмету Кт. бр. 1307/17, предузимало одређене доказне радње у предистражном поступку који се води против тужиоца, због постојања основа сумње да је извршио кривично дело несавестан рад у служби, из члана 361. став 2. у вези става 1. Кривичног законика. Са наведених разлога, предлаже да се тужба уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, а тужени обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора, и то за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу, из разлога ближе наведених у истом, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), оспореним решењем одбио, као неоснован, приговор тужиоца, изјављен против првостепеног решења, будући да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што из списка предмета првостепеног органа, произлази да је Треће основно јавно тужилаштво у Београду својим актом Кт. бр. 1307/17-1321/17 од 27.04.2017. године, обавестило Управу царина, овде првостепени орган, да је решењем Трећег основног суда у Београду Кпп. бр. 52/17 од 24.04.2017. године, према осумњиченом А.А., овде тужиоцу, одређен притвор, и да је пред тим тужилаштвом у току поступак спровођења доказних радњи због кривичног дела несавестан рад у служби, из члана

361. став 2. у вези става 1. Кривичног законика. Такође, из списка произлази и да је решењем Трећег основног суда у Београду Кпп. бр. 161/17 од 15.05.2017. године, према тужиоцу, као осумњиченом, укинута притвора, из разлога што, како се то у образложењу тог решења наводи, у одсуству других особитих околности не указује да ће осумњичени боравком на слободи ометати поступак утицањем на два сведока, која не познаје, због чега се његово задржавање у притвору не показује као нужна и неопходна мера за даље несметано вођење тог поступка. Стога је, по оцени суда, правилно првостепени орган ожалбеним решењем, тужиоца, царинског службеника Управе царина, Царинарнице Београд, распоређеног на радно место за преглед робе – виши цариник, у звању царински прегледач, у ЦИ Железничка станица Београд, привремено распоређен на радно место за преглед робе – виши цариник, у звању царински прегледач, у Одсеку за послове царинења у ЦИ Складишта, привремено удаљио са рада, почев од 23.05.2017. године, до окончања кривичног поступка, који је покренут доношењем решења о одређивању притвора Трећег основног суда у Београду Кпп. Д.бр. 52/17 од 24.04.2017. године, на основу одредбе члана 265. Царинског закона, и члана 116. став 1. Закона о државним службеницима, а тужени орган, тужбом оспореним решењем, правилно одбио приговор тужиоца изјављен против првостепеног решења, дајући за своју одлуку разлоге које, у свему као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд. На напред наведено упућује одредба члана 116. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005...99/2014), којом је прописано да државни службеник против кога је покренут кривични поступак због кривичног дела учињеног на раду или у вези с радом или дисциплински поступак због теже повреде дужности може да се удаљи с рада до окончања кривичног, односно дисциплинског поступка ако би његово присуство на раду штетило интересу државног органа или ометало вођење дисциплинског поступка (став 1.), при чему се решење о удаљењу с рада опозива, по службеној дужности или на предлог државног службеника, ако престану разлози због којих је донесено (став 3.). Према одредби члана 265. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/2003...18/2010), директор може да суспендује, распореди у нижу групу, изрекне меру престанка радног односа или да рехабилитује царинског службеника којег је распоредио у нижу групу, у складу са одредбама овог закона и акта о дисциплинској одговорности.

Суд је ценио наводе изнете у тужби да не постоји законски основ за привремено удаљење с рада тужиоца, односно да кривични поступак против њега није покренут доношењем решења о одређивању притвора, па налази да су исти неосновани и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Ово из разлога што се у смислу одредбе члана 7. став 1. тачка 3. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), кривични поступак сматра покренути до доношењем решења о одређивању притвора пре подношења оптужног предлога у скраћеном поступку (члан 498. став 2.), као што је то у конкретној ситуацији случај, имајући у виду да се тужиоцу ставља на терет извршење кривичног дела несавестан рад у служби, из члана 361. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је забрањена новчана казна или казна затвора од шест месеци до пет година, као и да се, на основу члана 495. ЗКП, у поступку за кривична дела за која је као главна казна прописана новчана казна или казна затвора до осам година, примењују одредбе члана 496. до 520. овог законика, односно правила скраћеног поступка. Имајући у виду да је

тузилац царински службеник, и да је кривично дело које му се ставља на терет, учињено приликом обављања послова, то правилно закључују управни органи да је ради заштите интереса службе, као и јавног интереса, било неопходно да се тузилац привремено удаљи са рада док траје предметни кривични поступак, јер би остављањем тузиоца на раду у служби у таквим околностима, постојала опасност да ће кривично дело поновити, а истовремено би штетило и интересу првостепеног органа као државног органа, посебно код чињенице да су покренути кривични поступци против више лица - 16 царинских службеника Царинарнице Београд, због постојања сумње да су извршили исто кривично дело, као и велики износ непаћених дажбина, као последица могућег неправилног поступања у вршењу службене дужности. Неосновано је позивање тузиоца на члан 7. став 1. тачка 4. Закона о кривичном поступку, из разлога што се ова одредба примењује на утврђивање тренутка покретања скраћеног кривичног поступка, али у ситуацији када није одређиван притвор. Како је одредбом члана 7. став 1. тачка 3. ЗКП-а, прописано да је “кривични поступак покренут доношењем решења о одређивању притвора пре подношења оптужног предлога у скраћеном поступку (члан 498. став 2.)”, то је у конкретном случају неспорна чињеница да је против тузиоца покренут кривични поступак доношењем решења о одређивању притвора Трећег основног суда Кп.бр. 52/17 од 24.04.2017. године. Осим тога, тузилац нетачно цитира наводе из образложења оспореног решења, наводећи да се тужени орган позива на одредбу члана 498. став 2. ЗКП-а, којом одредбом је, према тумачењу туженог, прописано да је кривични поступак покренут доношењем решења о одређивању притвора пре подношења оптужног предлога у скраћеном поступку. Међутим, у оспореном решењу је јасно наведено да је правни основ привременог удаљења тузиоца с рада, одредба члана 7. став 1. тачка 3. ЗКП-а, а којом је прописан тренутак покретања скраћеног кривичног поступка у случају одређивања притвора (што је у конкретном предмету случаја), и ова одредба је директно примењена. Надаље, оспорено решење не наводи као правни основ члан 498. став 2. ЗКП-а (којим је прописано трајање притвора пре подношења оптужног предлога), већ се на члан 498. став 2. позива сам члан 7. став 1. тачка 3. ЗКП-а, како је то и цитирано у образложењу оспореног решења. Дакле, тај услов за привремено удаљење с посла је испуњен, јер је покренут кривични поступак због кривичног дела учињеног на раду, а други услов, чије испуњење приговором ни тужбом није оспоравано, такође је испуњен, јер је образложена дискрециона оцена овлашћеног доносиоца првостепеног решења да би присуство на раду именованог штетило интересу државног органа. Стога су неосновани и нетачни наводи тужбе да не постоји законски основ за привремено удаљење с рада тузиоца, односно да кривични поступак није покренут доношењем решења о притвору, те да кривични поступак уопште није покренут против истог. Како је привремено удаљење са рада вид превентивне мере, која се предузима ради заштите службе, затим да ова мера не представља санкцију, нити се истом повређује начело кривичног поступка из члана 3. ЗКП - претпоставка невиности, овде тузиоца као осумњиченог у наведеном кривичном поступку, то је тужбом оспорено решење, као и првостепено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведених прописа, а у образложењу првостепеног и тужбом побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и

релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровим, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведен разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога, што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.03.2019. године, 20 У 10429/17

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР